

smărt
ăge

ADEVĂRUL *despre* MĂRȚIENI *Melissa Savage*

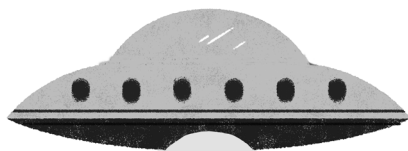
CORINT JUNIOR

Melissa Savage

ADEVĂRUL
despre
MARTIENI

Traducere din engleză
de Loredana Voicilă

CORINT BOOKS

1

Accidentul

4 iulie 1947–23.53

Înconjurați de o văpaie de foc.

Așa se arată întâia oară.

Bineînțeles, primul lucru la care mă gândesc nu este o invazie a marțienilor, doar nu sunt nebun.

Nu sunt.

Însă în mod cert este al doilea lucru care îmi vine în minte.

Și asta nu pentru că sunt nebun. Ci pentru că exact așa a ajuns pe pământ Superman.

Înconjurat de o văpaie de foc.

Părinții lui, Jor-El și Lara, l-au trimis pe Pământ într-o mică navă spațială pentru a-l scăpa de la moarte sigură pe planeta Krypton.

Am putea spune că sunt un fel de expert în tot ceea ce ține de Superman.

Eu și prietenul meu cel mai bun, Dibs, suntem specialiști în domeniu. Doar că el mai are și o pasiune stranie pentru marțieni. Mai ales pentru seria de benzi desenate *Planeta*. E preferata lui, îi place chiar mai mult decât *Superman*.

Și de-asta al doilea lucru care îmi vine în minte sunt marțienii.

Pentru că uneori Dibs numai despre asta vorbește, zile în șir. Marțieni în sus, marțieni în jos! E greu să nu te gândești la marțieni când el pălăvrăgește despre ei non-stop.

Acest lucru pe care îl văd acum, în cea mai caldă noapte de vară din mijlocul musonului, orice ar fi el, despică norii întunecați de ploaie cu sulite de foc, transformând orașelul Corona din New Mexico într-o scenă din benzile desenate. Singura diferență este că nimeni nu strigă: „Aceasta este o misiune pentru Superman!” Iar Kal-El, ultimul fiu al planetei Krypton, nu se arată.

Sunt doar eu.

Mylo Affinito.

Și eu nu sunt un supererou. Nici pe departe.

Nici Dibs nu este supererou. Fraierul doarme și pierde toată acțiunea!

— Dibs! șoptesc. Tu vezi ce văd eu?

Doarme buștean.

— Dibs!

Tipul ăsta nu s-ar trezi nici dacă nava ar ateriza pe acoperiș și Superman însuși ar ieși de acolo ca să danseze pe melodia *The Boogie Woogie Bugle Boy*.

La parter, bebelușul Kay plânge, iar mama încearcă să o liniștească, șoptindu-i și legănând-o în scaun. Sunt amândouă mult prea ocupate ca să observe vreo diferență între jerba înflăcărată de lumină și fulgere.

Însă eu am observat.

Adică... așa cred. Totul s-a petrecut foarte repede!

Bebe Kay nu se împacă bine cu musonul de vară. Mai ales când vântul este puternic. Când este gălăgie, când vântul bubuie și izbește, iar cerul nopții se luminează de fulgere. Cred că se gândește cu căpșorul ei mic că, dacă se vaită ea mai tare, câștigă competiția și alungă norii încărcăți de tunete. Cel puțin așa mi se pare, pentru că uneori chiar urlă tare rău.

Lumina strălucitoare se întinde a doua oară de-a lungul tavanului din dormitor, de la un colț la celălalt, în mai puțin de o clipă. Mă ridic în capul oaselor. Este o străfulgerare atât de strălucitoare și atât de rapidă, încât mă face să mă întreb dacă am văzut ceva cu adevărat.

Eu și Dibs stăm în același pat, topindu-ne de căldură sub același cearșaf alb, deși în cameră mai e încă un pat foarte bun de dormit. Lucru pe care Dibs mi-l amintește de fiecare dată când stă peste noapte. Și asta se întâmplă destul de des în ultima vreme, de când mama lui a plecat.

Celălalt pat, acoperit cu o pătură albastră, perfect întinsă, rămâne însă mereu gol.

Nu a mai dormit nimeni în el de un an, o lună și opt zile.

Mă uit la Dibs cum doarme dus. Are gura căscată și trage aer în piept liniștit, de parcă cerul nu s-ar fi aprins acum o clipă. Este de o seninătate imperturbabilă, ignoră complet catastrofa care ne paște.

Cred că a venit momentul să se trezească primind un picior murdar în față.

Și de vreme ce nu se așteaptă, îl nimeresc bine. Îi bag piciorul fix sub nas.

Se ridică în capul oaselor.

- Au, asta chiar a fost urât! se vaită.
- Cum poți să dormi când se întâmplă astfel de lucruri?
- Ce lucruri?
- Își astupă nasul cu mâna.
- Tu nu te speli niciodată pe picioare?
- Ai ratat tot!
- Ce am ratat? Pământul de sub unghiile tale?
- Își îndeasă degetul în nas.
- L-am văzut prea bine. L-am și mirosit. Mi-ai băgat degetele de la picioare în nas, să știi.
- Mă întind ca să văd mai bine pe geam, în timp ce perdelele de dantelă ale bunicii Hildago flutură în vânt ca două fantome albe care vor să se târască din ploaie înăuntru.
- Mama și tata au moștenit ferma de la bunicii Hildago acum cinci ani, când bunicul a murit. Tata a părăsit forțele aeriene și ne-am mutat cu toții din Bronx în New Mexico. Pe atunci aveam șase ani, Obie avea opt, iar bebe Kay nu se născuse încă. Abia îmi mai amintesc viața noastră de dinainte de Corona.
- Părea că, într-o clipă, cerul s-a luminat ca ziua și apoi s-a cufundat din nou în întuneric! îi șoptesc lui Dibs.
- Băiatul nici măcar nu mă ascultă. Își ține o nară acoperită, în timp ce inspiră și expiră zgomotos cu cealaltă.
- Sper că ești mulțumit! Cred că mizeria o să-mi rămână agățată de părul din nas pentru tot restul vieții.
- Dibs! spun în timp ce mă ridic. Eu încerc să îți zic ceva important.
- Despre străfulgerare?

— Da!

Se proptește în cot și își sprijină capul cu o mână, uitându-se cercetător la mine.

— Ce e așa mare chestie! Fulgeră!

— Asta încerc să îți explic. Nu cred că a fost un fulger. Cel puțin mie nu mi s-a părut că ar fi. Mi s-a părut că... a luat foc cerul sau ceva de felul ăsta.

— Adică... a fulgerat.

— Nu ți-am zis că nu era fulger?!

Dibs cască plictisit.

— Și dacă nu era fulger, atunci ce-a fost? mă întrebă el.

— Păi, tocmai asta e!

Scoate limba la mine și își dă ochii peste cap, apoi se culcă la loc.

— Noapte bună!

Își trage perna îngălbenită peste cap.

— Și dacă mă mai trezesc cu un picior în rât, o să-ți dau o bucată în bot!

Îmi arată pumnul slăbănog de sub pernă.

Pufnesc la așa amenințare și el chicotește, cu fața turtită de saltea.

Și asta pentru că știe și el foarte bine că bucată lui n-ar face prea mare pagubă. Cu pumn sau fără pumn. E un schelet ambulat și știe și el asta.

În clipa asta o altă văpaie înflăcărată luminează camera, de data aceasta însoțită de un zgomot care pare să vină de la obloanele verzi, smulse parcă de la ferestre.

Sunt sigur că de data asta a văzut și Dibs ceva, pentru că își scoate repede capul de sub pernă. Bebe Kay dă

drumul celui mai ascuțit plâns. Alerg la fereastră. Atârnat de pervazul ud, cercetez cu ochii larg deschiși întunericul de afară.

Ploaia biciuiește acoperișul, veranda și hambarul. Vacile de pe pajiște sunt ude learcă. Sunt lacuri pe jos, cotețul găinilor este inundat, iar tractorul tatei, parcat în fața casei, e scaldat tot de ploaie.

— Ce-i? mă întreabă Dibs, cu cearșaful tras până în gât, ca un scut protector. Ce e afară? Sunt marțieni? Îhm? Ei sunt? Au aterizat marțienii, ca să pună stăpânire pe planetă. Ca în *Războiul lumilor* de H.G. Wells. Asta e, nu-i așa?

— Da' de ce nu vii încoa' ca să vezi cu ochii tăi?

— Eu nu vin nicăieri până când nu sunt sigur că nu sunt marțieni pe-acolo care să mă ia pe nava lor. Vezi tu mai întâi!

— Eu nu sunt controlorul tău de marțieni.

— Să știi că îți extrag creierul prin urechi de îndată ce te văd. Așa sunt ei!

Pufăi.

— Citești prea multe benzi desenate.

— În *Whistler*, săptămâna trecută, continuă Dibs, au avut un episod numai despre un tip care a fost răpit de marțieni. I-au scos creierul și băiatul a rămas doar o marionetă fără minte și fără suflet, de care marțienii s-au folosit ca să își pună în aplicare planurile pe care le aveau pe Pământ, și nimeni nu și-a dat seama de ce s-a întâmplat, pentru că tipul își păstrase forma umană.

Îmi dau ochii peste cap.

— I-au scos creierul?

Se uită la mine foarte serios.

— Da. Marțienii îi controlau mintea.

Dau din cap dezaprobator, dar el dă din gură mai departe, la fel cum face ori de câte ori vorbește despre teoriile sale cu marțieni.

— Poate că deja ne-au scos creierul și noi nici măcar nu știm, pentru că i l-au luat ca să facă experimentele! Poate că nu mai avem creier!

— Poate că tu nu mai ai creier.

Îi zâmbesc. Zâmbește și el cu toți dinții, mari ca de castor, care nici nu-i încap în gură.

— Păi, adevărul e că marțienii aleg de obicei geniile.

Își ridică semeț capul și își scoate pieptul slăbănog înainte.

— Hai, nu mai fi așa fricos și vino-ncoace odată! îi ordon, făcându-i semn să vină lângă mine.

Oftează din greu și își târăște în cele din urmă picioarele desculțe pe podeaua veche. Îngenunchează lângă mine. Are picioarele mai tăbăcite decât cea mai de soi piele din ținut, pentru că nu poartă niciodată încălțări. Zice că îl freacă la degete, însă eu cred că de fapt nu are o pereche care să îi vină bine. Și asta de când maică-sa i-a părăsit, pe el și pe domnul Butte, acum două veri.

Ne uităm pe fereastră amândoi, sprijiniți de pervaz, cu bărbiile proptite pe brațe.

Rafalele împrăștie o ceață jilavă care ne intră în ochi și ne umezește pielea, răcorindu-ne de arșița nopții. Morișca ruginită, de dincolo de cotețele pentru pui, scoate un sunet ascuțit, plângăreț, de parcă s-ar certa cu vântul. Inima îmi bubuie în urechi. Dibs respiră greoi.

— Poate că este o fantomă din iad! șoptește el în cele din urmă. Am auzit o poveste despre un demon venit din purgatoriu care a țâșnit afară și a furat un copil din Albuquerque. Nu s-a mai auzit nimic despre el de atunci. Niciodată. I-a furat sufletul. Știi, poveștile astea trebuie să aibă un sâmbure de adevăr. Nu ai cum să inventezi așa ceva. Tu crezi în fantome, Mylo?

Ridic din umeri.

— Depinde.

— Dar în marțieni crezi? Ce zici, crezi în marțieni? De data asta nu mai răspund.

Ce trebuie să știți despre Dibson Tiberius Butte:

1. Doar dinții ăia de castor și urechile îi sunt mai lungi decât poveștile.
2. Picioarele îi miros mult mai urât decât mie, orice ar zice el.
3. E cel mai bun prieten al meu, cel mai bun prieten din univers.

Așteptăm.

Tunetele bubuie.

Fulgeră.

Jos, bebe Kay pare, în sfârșit, să se mai fi liniștit, iar scârțâitul scaunului mamei s-a mai domolit.

Într-o secundă răsună cea mai asurzitoare rupere de nori pe care am auzit-o vreodată. Se zguduie pământul, liniștea e spartă. Bubuitura este atât de puternică, încât pare că s-a căscat un crater uriaș în centrul Pământului. În acea clipă vedem cu ochii noștri o explozie

colosală înspre ferma Foster. Scânteile strălucitoare de foc țâșnesc spre cer.

Mă feresc după pervaz. Dibs sare să se adăpostească în pat, sub cearșaful asudat, ca sub un scut.

— Ai văzut? mă întrebă de după armura lui de bum-bac. Ai văzut?

— Da! îi răspund, aruncând o privire afară.

— Ce am văzut...

Dibs scoate un singur deget osos de sub cearșaf.

— ...nu a fost fulger.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu ți-am zis eu?

Privesc uimit cum explozia se topește în scânteii luminoase care se împrăștie spre pământ. Seamănă cu artificiiile pe care le-am văzut în seara asta la parada de 4 Iulie din oraș, însă în loc ca luminile să țâșnească în sus și apoi să se împrăștie în jos, explozia s-a petrecut la sol și a izbucnit înspre cer, ca un buchet de raze.

— Crezi că sunt marțienii? zice Dibs și scoate un ochi la iveală.

— Nu. E cu siguranță altceva. Poate că se joacă cineva cu artificiiile care i-au rămas de la paradă.

— Artificii?

Dibs îmi aruncă o privire sceptică.

— Îți bați joc de mine?

Se aude mugetul unei vaci de undeva, de pe o pajiște din apropiere.

O alta îi răspunde.

— Până și vacile discută despre asta! zice Dibs.

Privesc luminile în tăcere. Scânteile ard încet, până când afară se face iar aproape întuneric.

— Unul dintre noi ar trebui să meargă și să vadă ce s-a întâmplat, își dă cu părerea Dibs. Să nu uiți să le zici că ești pașnic.

Pufăi din nou și arăt spre câmp.

— Ți-ai pierdut mințile dacă îți închipui că o să mă duc acolo, îl informez.

— Ei bine, eu sigur nu mă duc.

Urmăresc vârtejul de lumină până când se stinge și ultima pâlpare, iar deșertul, ferma și câmpurile din jur se cufundă din nou în tăcere.

Este mult prea liniște.

Nu se mai aud stropii de ploaie în băltoacele de pe drumul noroios, până și vacile au renunțat să mai discute și s-au dus la culcare. Mama a legănat și a șoptit atât cât a fost nevoie pentru ca atât cerul, cât și bibicul să se liniștească.

În cele din urmă, luminile s-au stins... toate, cu excepția uneia.

Dar nu este o lumină obișnuită.

Este... verde.

O rază singuratică, verde.

Stau atârnat de pervazul ud, cu degetele încleștate și privesc afară, fără să mă pot mișca sau vorbi, fără să pot respira. Privesc cum lumina verde din depărtare strălucește palid, apoi puternic, palid și iar puternic.

Ca un ochi... care clipește la mine.

Un ochi care mă privește, așa cum și eu îl privesc pe el.

Dibs își târăște din nou picioarele tăbăcite pe podea. Îl simt stând în spatele meu.

— Tu vezi asta? Îmi șoptește. Aia este o navă spațială, nu am nicio îndoială.

— N-ai de unde să știi, îi răspund. Mai degrabă suntem atacați de ruși, decât de oamenii de pe Marte.

Îmi șterg cu dosul palmei un amestec de abur umed și transpirație și deschid în cele din urmă fereastra, lăsând să intre înăuntru aerul de care nici nu bănuiam că am atâta nevoie. Afară miroase a iarbă udă și a ars.

— Nici să nu te gândești să negi: sunt sigur că și tu te gândești la același lucru, Mylo, te cunosc prea bine. Uită-te la chestia de acolo!

Privirile ne rămân fixate asupra ochiului verde care clipește la noi. Strălucește palid, apoi puternic. Palid, apoi puternic.

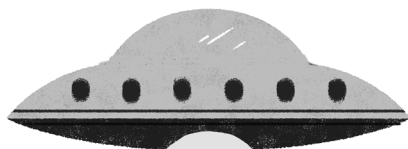
— Trebuie să existe o altă explicație pentru ce se întâmplă, șoptesc în întuneric. Poate că este un meteorit sau un asteroid.

— „Planeta Krypton strălucește ca o stea de smarald în infinitul cerurilor”, recită Dibs cu vocea naratorului din *Aventurile lui Superman*, emisiunea pe care o ascultăm la radio seara, după cină.

Dibs se târăște înapoi spre pat, iar eu rămân atârnat de pervaz, cu capul culcat pe o mână, privind cerul. Mușonul se îndepărtează spre est. Stelele încep să străpungă perdeaua involburată a norilor.

Mă întreb care dintre stelele astea este a ta.

— Obie? șoptesc în noapte. Ai văzut și tu?

5

Pregătiri pentru războiul interstelar

5 iulie 1947–11.05

Duhoare de porc.

După duhoarea de porc, poți să aproximezi că te afli la jumătatea drumului dintre ferma noastră și ferma de porci a tatălui lui Dibs. Mirosul te lovește fix în frunte, ca un glonț urât mirositor.

După ce îmi adun toate materialele de care am nevoie ca să vânez marțieni și îi pun șaua Murgăi, merg să mă întâlnesc cu Dibs la ferma tatălui său, conform planului.

Ce trebuie luat la vânătoare de marțieni:

1. O praștie. Verificat
2. Un simbol pentru pace și bune intenții— un steguleț american. Verificat
3. Jucătorul. Verificat

Dibs mă așteaptă deja, călare pe Frumușica, pozând ca un personaj dintr-un western, cu un fir lung de iarbă între buze, de parcă ar fi Roy Rogers sau vreun alt actor faimos. Doar că mie nu mi se pare că seamănă cu Regele Cowboy-lor. Pentru mine e doar un puști slăbănog, care încearcă să nu arate că este speriat.

În colțul gurii are o urmă uscată de sânge.

— Ai întârziat! mă informează.

— Ai niște... ai niște sânge...

Îmi duc degetul spre buză, ca să îi arăt.

I se aprind obraji și își linge repede palma, apoi șterge pata de sânge. După aceea se apleacă spre mine, ținându-și buzele ca să îmi arate.

— Gata? mă întreabă.

— Încă mai e puțin roșu, îi răspund.

Se freacă din nou.

— Poate că ar trebui să o lași pe mama să...

— De ce ai întârziat așa mult? se răstește la mine, ajustându-și gamela atârnată de piept. Credeam că ți s-a făcut frică și ai renunțat. Am stabilit ora 11.00, nu-i așa?

Arăt spre gamelă.

— Bună idee. Eu am uitat de apă. Ce altceva ai mai luat la tine?

— O cutie de bomboane picante Red Hots, o mână de bile și asta.

Scoate pistolul lui din metal, Atomic Buck Rogers.

— Pentru ce sunt bilele?

Ridică din umeri.

— Uneori ai nevoie de ele.

— Când mergi la o vânătoare de farfurii zburătoare?

— Ei bine, și tu ce crezi că vei face cu ăla? îmi răspunde, arătând spre Jucător, căruia îi atârână ochiul afară din buzunarul de la salopetă.

Îi îndes capul mai bine în buzunar.

— Am mai adus și alte lucruri, îi zic lui Dibs. Am adus un steag al Americii și o praștie.

Dibs închide un ochi și își țintește pistolul Atomic Buck Rogers spre ferma Foster.

— Da, trebuie să fim pregătiți în caz că nimerim în linia întâi a unui război intergalactic. Dacă dăm cumva de vreo creatură vie, care nu este prietenoasă, trebuie să fim pregătiți. Sper că știi că s-ar putea ca apărarea Pământului de o invazie planetară să cadă în sarcina noastră.

— Și tu ai de gând să aperi Pământul cu ăla? zic și arăt spre pistolul lui caraghios.

— Exact.

Trage un foc, apoi îndeasă pistolul în buzunarul din spate al pantalonilor.

— Cel puțin eu am o armă adevărată.

Chicotește.

— Și ce mare brânză o să faci cu o praștie?

— Praștia mea este oricum mai bună decât pistolul tău de jucărie. Mama mi-a zis că poți să învinețești sau să scoți ochii cuiva cu ea.

Ridică din umeri.

— Să zicem.

Scoate din buzunar o batistă pătată, care pare să fi fost albă mai demult.

— Am adus și asta. Ca să știe că suntem pașnici. Dacă cunosc convențiile de război, nu vor trage asupra noastră atâta timp cât purtăm un steag alb. Tu ce zici? Crezi că marțienii știu care sunt regulile în război? Aa, și ăsta a sosit astăzi.

Întinde pumnul.

— Ți-ai luat inelul Kix Atomic Bomb?

— Da.

Suflă ca să îl aburească și apoi îl freacă de pantalonii lui murdari.

— Va detecta orice fel de radiații din zonă.

— Eu nu cred că detectează radiații.

— Ba sigur că da!

— Pe cutia de cereale Kix nu scrie că detectează radiații.

— Nu cred că cei de la Kix ar cere 15 cenți și o cutie de cereale degeaba! mă informează Dibs.

— Tu chiar crezi că sunt radiații acolo? zic, privind în depărtare. Presupun că este posibil, dacă avem de-a face cu o bombă atomică, sau cu un soi de experiment care nu le-a reușit. Chiar și un meteorit ar putea emana radiații. Sau în cazul în care avem de-a face cu tehnologie rusească.

— Sau cu o navă marțiană! adaugă Dibs.

— De unde știi tu că navele marțiene emit radiații?

— Toată lumea știe asta.

— Ei, hai! Trebuie să pornim la drum, altfel nu vom avea timp să ne terminăm treburile la întoarcere.

Dibs începe să recite, cu vocea lui ca de la radio:

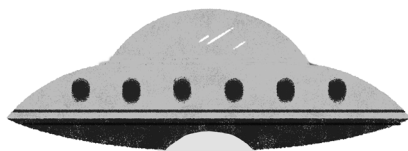
— Urmăriți-ne și mâine, doamnelor și domnilor, ca să îi vedeți pe Mylo și pe Dibs cercetând deșertul pentru a găsi o adevărată farfurie zburătoare. Acest episod vă este prezentat de cerealele Kellogg's Pep. Cu fructe, zahăr, lapte! Sunt taaare delicioase!

Mergem prin deșertul încins.

Eu și Murga mergem în față, iar Dibs și Frumușica se țin după noi.

Copitele cailor tropăie pe solul uscat și bocăne pe pietriș, călcând ușor peste scaieții desprinși de furtuna de azi-noapte.

Am pornit să căutăm o farfurie zburătoare.

6

Reținuți de marțieni

5 iulie 1947–12.55

Fragmentele acelea despre care povestise atâta Dibs sunt exact acolo unde a zis el.

Un miliard de bucățele.

Împrăștiate prin iarba înaltă, agățate de copaci și în tufișuri, pe o suprafață de o milă.

Pământul este pârjolit cât vezi cu ochii, copacii sunt ruși și unii chiar înnegriți de foc.

Frânte.

Sfâșiate.

Distruse.

Smulse din sânul a ceva ce fusese cândva întreg.

— Ți-am zis eu! Nu ți-am zis eu? Nu se poate ca bucățile astea să fie de pe planeta noastră. Este imposibil! Și nici meteorit nu este. Nu e ceva natural! Cineva sau ceva a creat aceste lucruri. Sunt de argint, pentru Dumnezeu! Meteorii sunt dintr-o rocă oarecare.

Îngenunchez în țărână și examinez unul dintre fragmente îndeaproape, atingându-l ușor, cu vârful degetului. Se simte cald și neted la pipăit, ca un Chevrolet Fleetmaster nou-nouț. Pare a fi metal, însă mai neted

și mai lucios. Bucata pe care o examinez este lungă și subțire, lungă cât o riglă și subțire ca o foaie de hârtie. Are culoarea unei monede de 50 de cenți noi-nouțe, însă este mai strălucitoare—de parcă cineva ar fi amestecat praf de diamante în ea și apoi a cizelat-o până a devenit lucioasă ca sticla. Are niște simboluri violete pe margini, exact cum povestea Dibs la masa de dimineață.

— Asta pare un fel de grindă! zic, trecându-mi degetele pe deasupra imaginilor și întrebându-mă ce ar putea să însemne simbolurile.

— Uită-te la asta!

Dibs ridică o altă bucată, subțire ca o foaie de hârtie, care arată ca staniolul de la o tabletă de ciocolată.

— Bucățile astea mai subțiri se îndreaptă imediat după ce le-ai îndoit. Haide, încearcă!

O apuc cu două degete din mâna lui și o miroso puțin.

— De ce o miroși? mă întrebă Dibs.

— Nu știi! îi răspund.

O miroase și el.

— Ție a ce îți miroase?

Mă gândesc ce să îi răspund.

— Miroase ciudat.

— Adică?

— Adică, miroase ca și cum ar putea iradia, sau nu.

Dibs o miroase încă o dată.

— Mie îmi miroase a marțieni.

Îmi dau ochii peste cap.

— Și cum miroso marțienii?

Îmi arată bucată de metal.

— Așa! îmi răspunde. Haide, încearcă să o îndoi!

O apuc în palmă și o strâng tare, ca pe un ghemotoc de hârtie.

— Iată-l pe Mylo Affinito cum îndoiaie o bucată de oțel cu mâinile goale, de parcă ar fi o foaie de hârtie!

Dibs vorbește în dreptul pumnului, ca și cum ar ține în mână un microfon.

Mă uit lung la ghemotocul de metal pe care îl țin în mână.

— Vezi? Fără să scoată un sunet! exclamă Dibs. Nu-i așa că e cel mai uimitor lucru pe care l-ai văzut în viața ta? Acum dă-i drumul!

Slăbesc strânsoarea și observ cum ghemotocul boțit își reia forma netedă, plană, redevenind exact ca înainte, chiar în palma mea. Nicio îndoitură! Netedă ca sticla.

Mă întorc spre Dibs.

— Ce ți-am zis eu? E la fel de puternică precum kriptonita.

— Asta nu înseamnă că e de pe Marte!

Însă Dibs nu mă mai ascultă.

— Am dat de bani! Cerul e însorit! Bătrâna Depresiune, care ne-a făcut atâta rău, a luat sfârșit!

Dibs cântă și dansează și îndeasă cât de multe bucăți poate de pe jos în buzunarele lui și în săculețul de piele prins de șaua Frumușicăi.

— Iau cu mine câte pot duce!

Se apleacă și mai ridică o bucată.

— Crezi că vom primi o recompensă? Cred că lumea ar da bani grei pentru un fragment dintr-o farfurie zburătoare.

— Aruncă-le! îi zic.

— Dar avem nevoie de ele!

— De ce?

— Tata are nevoie de ele ca să îl poată plăti pe domnul Funk, de la bancă. Domnul Funk a venit deja de trei ori

la fermă de când s-a încheiat școala, după bani, dar noi nu avem ce să îi dăm. El vrea mulți bani și noi n-avem nici doi. Poate că o să se mulțumească, în schimb, cu bucățile astea.

— Dacă tot ești convins că inelul ăla funcționează, haide să verificăm întâi cheștiile astea. Știi tu, ca să fim siguri că nu sunt radioactive.

— Te-ai gândit bine! îmi zice și lasă jos bucățile.

Dibs se apleacă asupra lor și începe să își miște inelul în sus și în jos pe deasupra grămezii, în timp ce eu mă adăpostesc în spate, privind pe după umărul lui.

Nu se întâmplă nimic.

Dibs se uită la mine.

— Ce ar trebui să facă? îl întreb.

Dă din umeri.

— Poate că ar trebui să bâzâie sau ceva de genul?

Își scutură mâna și apoi o duce la ureche.

— Crezi că e stricat?

— Mai încearcă o dată cu bucata aia.

Îi arăt cu mâna fragmentul de pe pământ.

Își trece ușor mâna pe deasupra metalului.

Nimic.

Răsuflu.

— Nu ți-am zis eu că nu detectează radiațiile?

Ridic o bucată mică de data asta și o privesc pe toate părțile.

— Vezi pământul pârjolit? Mac Brazel zice că cel puțin o milă este așa, poate mai mult.

Strecor bucățica în buzunar.

— Să mergem mai departe!

Îmi fac mâna streășină la ochi, privind spre ferma Foster.

Dibs apucă disperat încă niște bucăți și le îndeasă în salopetă. Apoi ne urcăm pe Murg și pe Frumușica și mergem mai departe, călcând pământul aspru, trecând pe lângă alte sute de fragmente distruse.

— Trebuie să existe o explicație logică pentru toate astea! îi declar după ceva timp lui Dibs.

— Da... sunt marțienii! Ți-am zis deja.

— Trebuie să fie altceva.

Dau din cap sceptic.

— Cum ar fi?

— Nu știi. Poate că este vreunul dintre baloanele alea meteorologice ale Forțelor Armate Aeriene care se prăbușesc mereu.

— Ne-am fi dat cu toții seama dacă ar fi fost unul dintre acele baloane. Prostiile alea cad mereu din cer. Sunt o mulțime prinse de turnul de apă din Roswell. Eu și Mac Brazel strângem de multe ori după Forțele Aeriene de pe câmp. Crezi că sunt prost sau ce? Și cum ar putea un balon făcut din lemn de balsa, bandă adezivă și celofan să pârjolească pământul așa?

— Poate că a fost o stea căzătoare sau vreun fragment dintr-o planetă care a explodat... știi tu, cum a explodat Krypton după ce l-au trimis pe Superman într-o rachetă, spre Pământ.

— Țărâna de pe jos e atât de arsă, încât aproape că s-a transformat în cărbune, îmi explică Dibs.

— O bucată din Krypton ar fi putut face asta. După ce a explodat!

— Ce planetă explodată ar fi acoperită de simboluri violete?

O pală puternică de vânt răscolește țărâna și nisipul de pe jos. Dar asta nu e tot! O duhoare oribilă ne

inundă nările. O duhoare atât de rea, încât mă face să îmi duc mâinile la gură ca să nu vomit. E un miros mai urât decât acela pe care îl capătă gura lui Dibs noaptea, după ce a mâncat ceapă la cină și i-au rămas bucăți între dinți. Mai urât chiar decât putoarea care îi înconjoară Ferma de Porci și Păsări Butte.

Îi întâlnesc privirea lui Dibs.

— Tu ai fost? îl întreb, cu palma la gură.

— Glumești? zice, ținându-și nasul cu degetele.

— Atunci ce e asta?

— Habar n-am!

Dibs scuipă în țărână.

— Nu am mai mirosit în viața mea așa ceva.

— De unde vine?

Mă uit în jur.

— Nu știi!

— Mă ustură ochii!

— Și pe mine!

Dibs își suflă nasul cu mâna, ca fermierii.

— Mai încearcă inelul o dată! îl sfătuiesc, ștergându-mi fruntea cu brațul. Flutură-l în vânt de data asta.

Dibs ridică inelul, fluturându-l încet deasupra capului.

— Nimic! Dacă nu bipăie, nu scoate nicio lumină, niciun fel de semnal de avertizare, înseamnă că nu avem de ce să ne facem griji. Parcă să zic că am citit asta pe spatele cutiei de cereale. Cred că totul este în ordine.

— Mie duhoarea asta nu prea mi se pare în ordine!

— Hei! strigă Dibs, privind îndeaproape inelul. Și dacă radiațiile sunt atât de puternice, încât inelul pur și simplu nu mai funcționează din cauza lor?

— Mda. Poate că ar trebui să ne întoarcem, ah?

— Tu vrei să ne întoarcem? mă întreabă el.

— Dar tu vrei?

— Eu te-am întrebat primul, îmi răspunde Dibs, scoțând o bandană roșie din buzunarul de la spate. O împătorește cu grijă pe diagonală și și-o leagă la gură.

— Ca să mă apăr de duhoare! mă informează.

— Parcă ești nelegiuitul Billy the Kid.

— Mai am una, dacă vrei.

Scoate o bandană albastră din buzunarul de la spate.

— Vrei să-mi pun pe față cârpa asta murdară?

— E doar asudată. Te va proteja de duhoare.

Ochii îmi lăcrimează de la miros, iar gâtul îmi arde de parcă am înghițit un chibrit aprins.

— Fie! zic, în timp ce întind mâna și apuc bandana.

O împătoresc la fel cum a făcut Dibs, îmi astup nasul cu ea și o leg la spate. Acum arătăm amândoi ca doi bandiți din Vestul Sălbatic, gata de acțiune.

— Să mergem mai departe! zice Dibs, ridicându-și bandana aproape până peste ochi.

— Am ajuns până aici, hai să mai mergem un pic, și, dacă mirosul se înrăutățește, ne întoarcem. De acord?

Totul mă îndeamnă să spun nu.

Instinctul îmi zice să mă sui pe cal și să galopez până acasă, să mă bag în pat, sub cearșafurile albe, singurul loc în care lumea pare sigură zilele astea. Dar nu vreau ca Dibs să creadă că sunt un laș.

Înghiț un nod.

— Ne-am înțeles!

Înaintăm, iar duhoarea devine din ce în ce mai densă, cu fiecare pas. Dibs ridică bandana și scuipă în țărână din cinci în cinci secunde, în timp ce căluții noștri trec

prin tufișuri și sar peste pietre și trunchiuri de copaci căzuți, care putrezesc la pământ.

Îmi strecor mâna liberă în buzunar și îl mângâi pe Jucător. Mi-aș dori ca Obie să fie acum cu noi. Ar fi luat-o în față, conducându-ne, fără să arate niciun pic de teamă.

Atât era de curajos.

E persoana care semăna cel mai mult cu un supere-rou din câte am cunoscut vreodată.

— Să luăm o pauză? îi strig lui Dibs, pentru că tocmai ce am observat un copac yucca, foarte înalt.

— Da.

— Inelul ăla al tău arată ceva? îl întreb în timp ce descalec de pe Murga.

— Nuu.

Are vocea înăbușită de bandană.

Mă ustură gura și gâtul din cauza duhorii și simt și un gust ciudat în gură. Nu văd nimic și mi-e atât de cald, încât simt că o să iau foc, fără să fie nevoie de vreun chibrit.

Și mai e ceva.

— Mylo! mă strigă Dibs, cu vocea tremurată, în timp ce coboară de pe Frumușica. Se... se întâmplă ceva!

— Ce e?

Simt ceva în interior, un fel de forță care trage de mine.

Dibs îmi arată brațul.

— Uită-te la asta! Mi s-a ridicat părul de pe mâini. Uită-te! Uită-te! Și simt furnicături în buze. Tu simți ceva? Te mănâncă buzele?

— Pare un fel de electricitate.

— Ăștia sunt marțienii care încearcă să ne scoată creierii prin urechi, exact cum ți-am spus! Știam eu!

— Nu e asta!

Atunci îmi arată cu degetul în depărtare un pârâu secat și respiră adânc, încercându-se cu fumul care îl sufocă.

— Of, Doamne! Doamne!

Își ridică bandana pe frunte și scuipe în țărână.

— O văd! strigă. Aia e! Îi văd marginea! E un disc! Acolo!

Îmi arată cu și mai mare convingere.

— O vezi acum? E chiar acolo!

Mă chiorăsc cu mâna streășină la ochi, ca să văd mai bine în soare.

— Nu văd nimic!

— Ba nu! E acolo! insistă Dibs. O văd cu ochii mei! Drept înainte!

Mă chiorăsc din nou.

— Ești nebun! Nu e nimic.

— Atunci înseamnă că trebuie să îți pui ochelari, pentru că e o farfurie zburătoare adevărată chiar acolo!

Închid ochii strâns și apoi îi deschid din nou, înaintând câțiva pași. Pământul este denivelat și lumea întregă pare să se clatine. Un singur pas greșit poate să mă azvârle în abis. Încerc să deslușesc ceva prin aburii căldurii amestecați cu fum. Fac încă un pas, încet, cu grijă. Stângul, apoi dreptul. Stâng, drept. Stângul... și apoi dau de ceva.

Gheata mi se poticnește într-un obiect aflat în fața mea. Un obiect care nu își are locul aici, în deșert. În fapt, care nu își are locul nicăieri, pe Pământ.

Nu poate fi adevărat.

Trebuie să fie un coșmar.

Trezește-te, îmi zic. E doar un vis! Un vis, atâta tot!

Deschid larg ochii.

Nu tu cearșafuri asudate... nu tu picioare în nas...
Doar un disc argintiu înclinat, înțepenit în pâraul secăt
din deșert.

Locul de veci.

Rămân paralizat, cu ochii pironiți asupra aceluși obiect.
O farfurie zburătoare adevărată.

— Haide!

Dibs o ia la goană.

Îl privesc alergând spre disc, în timp ce eu stau cu
picioarele încremenite, cu electricitatea din aer bâzâ-
indu-mi în urechi.

— Mylo?

Dibs se oprește ca să strige după mine.

— Ce mai aștepți?

Îmi târăsc picioarele după Dibs, în timp ce el aleargă
glonț înspre disc.

În cele din urmă, îl ajung și ne oprim amândoi ca să
privim obiectul neidentificat. Avem în fața ochilor o far-
furie zburătoare care a suferit un accident.

— Deci, rânjește Dibs, acum mă crezi?

Nu răspund nimic.

— Crezi că e plină de marțieni morți?

— De ce nu poți să renunți la cuvântul ăsta? mă răs-
tesc la el.

— Marțieni?

— Nu! mă răstesc.

— Ah!

Rămâne tăcut, iar eu mă aplec puțin.

— Ai putea să verifici dacă mai este vreunul în viață!
zice Dibs, scoțându-și pistolul de jucărie. Te acopăr eu!

— Nu intru acolo!

— Ei bine, eu cu siguranță nu mă duc să verific!

Mai fac câțiva pași și ajung atât de aproape, încât aş putea să întind mâna și să o ating. Este netedă și lucioasă, argintie, fără colțuri, nu are aripi sau ferestre așa cum au avioanele. Este doar un disc sticlos, cu centrul bombat. Cealaltă parte, care s-a înțepenit în pârâul sec, este bușită, plină de zgârieturi. Este mai mare decât camioneta Ford a tatei, dar nu cu mult.

— Uită-te la chestia asta! șoptesc. Uită-te la burta ei. Pare formată dintr-un milion de celule minuscule, de parcă ar fi vie, de parcă ar fi un animal care respiră.

— Sau care respira. Atinge-o! îmi zice.

— Atinge-o tu! mă răstesc la el.

— Nici dacă îmi dai o prăjină!

— Nu pot să cred că este adevărat, șoptesc.

O farfurie zburătoare reală!

Prăbușită în deșert. Este doar un sicriu acum. Un sicriu pentru marțieni. Mă întreb ce ar scrie pe piatra lor de mormânt.

AICI ZAC ACEȘTI MARȚIENI
CINE ȘTIE CÂND—5 IULIE 1947
FAMILIȘTI.
PRIETENI.
CĂLĂTORI PRINTRE STELE.

Poate că cineva i-a iubit.

Trebuie să fi fost iubiți... de cineva. De cineva aflat la ani-lumină distanță.

Famiile lor îi așteaptă să se întoarcă la cină, după misiunea lor pe Pământ. Oare marțienii se roagă?

Sau renunță și ei atunci când lui Dumnezeu nu îi pasă suficient de mult cât să îi asculte? Oare mănâncă gogoși spațiale și pâine făcută din praf stelar? Poate că marțienii urmăresc partidele spațiale dintre Meteorii de pe Marte și Stelele lui Saturn. Poate că citesc benzi desenate despre pământeni care trăiesc într-o lume îndepărtată în care poveștile se termină întotdeauna cu bine.

Și atunci îl aud din nou.

Un singur cuvânt.

Ajutor.

Șoaptă și strigăt, în același timp. Aceași voce pe care am mai auzit-o și înainte.

Îl apuc pe Dibs de cot.

— Ce-a fost asta? îl întreb.

— Ce să fie?

Îmi țin respirația, cercetând deșertul în lung și-n lat, așteptând să aud din nou vocea. Însă deșertul rămâne tăcut.

Nu se aud păsări ciripind.

Nici gândăcei bâzâind.

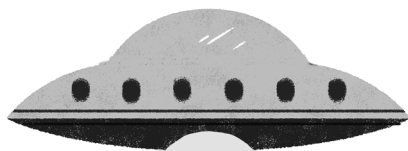
Nici vântul nu adie printre crengile copacilor.

Nimic.

— N-aud nimic, zice Dibs. Ce-a fost?

Mă întorc spre el.

— N-nu știu...

37

La revedere

11 iulie 1947–3.03

Cu fiecare bătaie, simt că inima mi-ar putea exploda în piept. Mă strecor împreună cu Gracie din celulă. Alergăm ca să o luăm pe Umbra Lunii și pe ceilalți.

— Mylo! strigă Dibs în clipa în care deschid ușa de la biroul generalului Delgado.

— Șșș!

— Da-da, dar ești bine!

Dibs mă ia în brațe.

— Ei, haide! Trebuie să ajungem la Luna Jupiter chiar acum.

Dă din cap și își scoate pistolul Buck Rogers Atomic Disintegrator din buzunarul de la spate.

— Am înțeles!

E primul care țâșnește afară pe ușă.

După ce ieșim cu toții din birou, Gracie ne conduce prin labirintul de încăperi.

La stânga, apoi la dreapta.

La dreapta, apoi la dreapta din nou.

Știu că ești alături de mine, Obie.

Te simt.

Îmi pare rău că înainte nu te puteam găsi. Tu chiar ți-ai ținut promisiunea, așa cum ai spus că o vei face. Știu că tu ești cel care mă va ajuta să îi trimit acasă pe Umbra Lunii și pe Luna Jupiter.

Tu.

Fratele meu.

— Aici! ne cheamă Gracie, oprindu-se în dreptul unei uși cu un semn mare: „Interzis personalului neautorizat”.

Gracie apasă patru butoane și ușa bâzâie.

— Ei bine? zic. Deschide!

— Codul nu a fost corect.

— Cum adică? Parcă ziceai că îl știi.

— E-eu... îl știam. Însă probabil l-au schimbat.

— Trebuie să ajungem la el. Acum!

— N-nu știi... Stai, să mai încerc o dată.

Introduce din nou aceleași numere și ușa scoate același bâzâit, doar că de data asta e urmat de o alarmă care răsună pe holuri.

Cartoafă își pune mâinile la urechi.

O apuc de mână pe Umbra Lunii.

— Umbra Lunii, poți să ne ajuți?

Clipește la mine, apoi își pune mâna pe butoane și își închide ochii.

Clicuri și bipuri.

Se aud pași pe coridor. Voci.

— Vin! exclamă Diego.

Alarma se oprește și ușa se trânteste de perete.

— Haideți! strig. Trebuie să ne grăbim!

Înăuntru dăm peste cel mai lung coridor pe care l-am văzut în viața mea. De fiecare parte a lui sunt uși și ferestre înalte până în tavan.

Prin fiecare fereastră se întrevede ceea ce pare a fi camera de examinare a unui doctor. Alerg pe coridor, trăgând-o pe Umbra Lunii după mine. Mă opresc în dreptul fiecărui geam și mă uit înăuntru, căutându-l cu privirea pe Luna Jupiter.

Cameră după cameră, în fiecare stau, întinse pe tărgi argintii, trupuri mici, dezbrăcate de costumele lor de zbor și tăiate până la burtă și pe piept. Pe mese sunt borcane transparente în care le-au fost depozitate intestinale. De fiecare dată îmi feresc privirea și alerg la următoarea fereastră.

— Nu te uita înăuntru! o instruiesc pe Umbra Lunii.
Următoarea fereastră.

Un alt corp spintecat.

Următoarea. Același lucru.

Nici nu mă mai uit. Cel puțin nu până ajung la ultima cameră.

— Aici este! strigă Umbra Lunii.

Îmi lipesc palmele de geam și mă uit înăuntru. Luna Jupiter zace înăuntru, pe un pat de spital, sub un cearșaf alb, conectat la tot felul de fire și de aparate și la o pungă de lichid transparent.

E singur.

Nu pot să nu mă gândesc la Obie, în ziua aceea îngrozitoare.

Și el era pe patul de moarte, dar cel puțin nu era singur.

Și simțea și el acest lucru.
Până când a încetat să mai simtă.
Pe ușa lui Luna Jupiter e pus un semn:

A NU SE INTRA FĂRĂ ECHIPAMENT
SPECIAL ÎMPOTRIVA RADIAȚIILOR

În acea clipă, cinci bărbați acoperiți din cap până în picioare de costume albe cu glugă năvălesc pe ușa de la capătul celălalt al coridorului.

— Opriți-vă! strigă unul dintre ei, întinzând o mână înmănușată. Acea cameră este contaminată! Nu deschideți ușa!

— A avut loc o infiltrare! strigă altul în stație. Cod alb! Cod alb!

Se aude scrâșnetul alarmei răsunând pe hol. Este o sirenă ascuțită, amplificată de zidurile de beton.

Se aud pași furioși.

Mai mulți bărbați cu pistoale de zece ori mai mari decât pistolul Buck Rogers Atomic Disintegrator al lui Dibs se avântă înspre noi. Și pot să fac pariu că armele lor sunt adevărate.

Apăs clanța de la camera lui Luna Jupiter și o trag pe Umbra Lunii după mine.

— Grăbiți-vă! le strig celorlalți.

Se bulucesc în urma noastră.

Dibs, Gracie, Diego și Cartoafă.

Trântesc ușa după ei și o încui pe dinăuntru.

Se aud bubuituri în ușă. Bărbații în costume albe se aliniază în dreptul geamului.

— Deschide ușa, fiule! Nu știi ce faci.

— Sunt doi supraviețuitori! se aude strigând un alt bărbat. Văd încă unul înăuntru.

Mordecai Lord și tata își fac și ei loc la fereastră.

— Mylo! strigă tata. Ce faci acolo? Ți-am spus să aștepți!

— N-am putut să aștept! Moare, tată! mă uit la el cu ochii înlăcrimați. Moare!

Tata stă câteva clipe împietrit, apoi dă din cap spre mine.

O apuc de mână pe Umbra Lunii și ne grăbim amândoi la căpătâiul lui Luna Jupiter, în timp ce ceilalți rămân la ușă.

— Lăsați-i în pace! îl aud pe tata spunându-le bărbaților. Mylo poate să îi ajute. Doar nu vreți să moară, nu? Lăsați-i să facă ce au de făcut.

— Mylo îi va ajuta! spune și domnul Lord.

Sirenele se opresc.

Bătăile în ușă încetează.

Vocile furioase se înmoaie. Bărbații se strâng în dreptul ferestrei pentru a o privi pe Umbra Lunii.

Exact ca Obie în acea zi îngrozitoare, Luna Jupiter are respirația umedă, aburită.

Este palid, slăbit, obosit. Nu se mișcă.

Umbra Lunii îi ia mâna în mâna ei și Luna Jupiter deschide ochii.

Vorbesc prin bipuri și clicuri, întocmai aceluia pe care le-am auzit în transmisiunile radio din farfuria zburătoare.

— Ce mai aștepți? o întreb. Te rog, salvează-l! Trimite-l acasă. Fă ce ai de făcut și fă-o repede. Am făcut o promisiune. O promisiune!

Nu pot să respir.

Îmi alunecă lacrimi pe obraz. Le las să curgă.

Nu se poate ca istoria să se repete. Nu din nou!

Umbra Lunii își închide ochii și își ridică bărbia spre tavan. Are bentița strâns legată în jurul capului mare cât un pepene. Degete îi sunt împreunate cu ale fratelui ei. Se încarcă de energie de la lună și, cu fiecare respirație, aceasta i se transferă lui Luna Jupiter. Culoarea pielii i se transformă sub ochii mei din albă ca de cretă în gri, iar textura devine din uscată umedă. Ochii i se preschimbă din lăptoși și obosiți în negru strălucitor.

Umbra Lunii se oprește o clipă și se întoarce spre mine. Mă privește intens, ca pentru ultima oară.

— De acum și tu ești fratele meu, îmi spune. Ești parte din familie... familia mea.

Mă întorc spre fereastră, în spatele căreia este tata. Apoi îmi îndrept privirea spre Dibs, Gracie, Cartoafă și Diego. Mă gândesc la mama și la bebe Kay, care sunt acasă.

Și mă gândesc la Obie.

— Și tu ești parte din familia noastră! îi spun Umbrei Lunii. Pentru totdeauna. Nu vreau să ne luăm rămas-bun. Nu îmi plac despărțirile.

Îi îmbrățișez strâns trupșorul ei de lunțiană. Dibs, Gracie, Cartoafă și Diego se adună și ei în jurul nostru.

Familia noastră din Corona.

Nu vreau să îi dau drumul, însă știu că trebuie să o fac, pentru că a venit momentul să plece.

Trebuie să meargă acasă, acolo unde îi este locul.

Umbra Lunii își desface bentița și mi-o întinde. O apuc strâns. Îmi dau seama acum că aceasta nu este

despărțirea la care mă așteptam. De fapt, nu este o despărțire! Este începutul unui lucru nou!

Începutul unei prietenii interstelare, una care leagă Pământul de un loc foarte special, aflat undeva departe.

Umbra Lunii se suie ușor în pat și apoi se ridică impunătoare, ca atunci când stătea pe gard. Acum are o mână întinsă drept în sus, iar cu cealaltă ține mâna fratelui ei.

Își închide ochii.

Pupilele i se mișcă frenetic sub pleoape.

O rază de lumină verde, trimisă de nava-mamă care plutește deasupra noastră, străpunge tavanul. Sunt pregătiți să îi ducă acasă. Lumina este atât de strălucitoare, încât pare ruptă din soare.

Ne acoperim ochii.

— „Planeta Krypton strălucește ca o stea de smarald în infinitul cerurilor”, recită Dibs din nou.

Energia electrică se revarsă în cameră ca valurile oceanului.

— Ce e asta? se aud voci înăbușite din spatele geamului.

— Simt de parcă un magnet ne-ar atrage organele interne în afară! răspunde cineva.

Dibs le strigă bărbaților:

— Ar fi trebuit să folosiți folie de aluminiu în locul măștilor de gaz! Dispozitive craniene împotriva citirii gândurilor!

Dibs arată spre folia de aluminiu de sub șapca lui cu Yankees.

— E suficient să se uite o dată la tine și marțienii ți-au și scos creierul prin urechi!

Bărbații în costume fac un pas înapoi.

Scutur capul și îi zâmbesc lui Dibs.

— Ce faci?

Îmi zâmbește la rândul lui:

— Să nu-mi zici că nu au meritat-o!

Privim lumina verde strălucind, când intens, când palid, în timp ce Umbra Lunii și Luna Jupiter se disipează, încetul cu încetul, până când nu mai rămâne nimic, nici măcar lumina verde. În urmă a rămas doar patul de o persoană, cu cearșafuri albe.

— La revedere! șoptesc, strângând în pumn bentița aurie.